

ΗΡΘΕ Η ΩΡΑ

(Αόρατος)

Ήρθε ή ώρα ...

Ήρθε ή ώρα ...

Έχουν περάσει βράδια, έχουν περάσει μέρες
τόσα χρόνια υπόμενα μα μου 'κλεβες τις σφαίρες
τόσα χρόνια υπόμενα μα ήρθαν τα επόμενα
ήρθε ο καιρός να πάρω πίσω τα κατεχόμενα.

Συγγνώμη θα ζητήσω, πρώτα από μένα
που λέρωνα τούς στίχους μου με δάκρυα και με αίμα
πόσες φορές σε πλήγωσα με ψέματα και όνειρα
και σαν μικρό παιδί κυλιόμουν στα λασπόνερα.

Ήσουν μες στα σκοτάδια και έψαχνες για φώτα
μα σε παραπλανήσανε σου ρίχναν βαρελότα
και συ αντί να βγάλεις το φως απ' τη ματιά σου
πάντα ρίχνεις το φταιξιμο στο τζάμι απ' τα γυαλιά σου.

Ποιο λάθος και σωστό, ποιο άδικο και δίκαιο
τώρα σου τα μαθαίνω, χρόνια μετά το λύκειο
εγώ κι εσύ μονάχα παλεύουμε για χρόνια
εγώ έχω την σκακιέρα, εγώ έχω και τα πιόνια.

Ήρθε ή ώρα να μιλήσω, στο θύμο μου να σε πνίξω
κι αν σε κοιτάζα ακόμα, είναι πού δεν είχα γόμα.
Ήρθε ή ώρα για να ψάξω, και τα πάντα να αλλάξω
κι αν δεν μίλησα ακόμα, ήταν πού δεν είχα στόμα.

Μια δεύτερη συγγνώμη, για όλα τ' αδιέξοδα
που έχτισαν οι άλλοι με δικά σου έξοδα.
Για νύχτες πού γονάτισες, κι έχανες τη σκιά σου
για χρόνια έψαχνες να βρεις, πού είναι ή γειτονιά σου.

Σε λάθος δρόμους έμπλεκες, γιατί ζητούσες γνώμη
εκεί είναι τα κλειδιά, εκεί και το τιμόνι.
μπορείς να πας παντού, και μη ζητήσεις άδεια
δικός σου θα 'ναι ο πόνος, δικά σου και τα χάρδια.

Πολλοί πολλά σου κλέψανε κι αύριο θα θέλουν κι άλλα
εσύ θ' αποφασίσεις αν θα πας ως την κρεμάλα.
Μία ζωή δικάζουνε για αγάπη και για πόνο
και φυλακή σε βάζουνε, χωρίς να κάνεις φόνο.

Και τώρα πού σε έμαθα να ζεις στην καταιγίδα
ήρθε ή στιγμή να βάλεις τη δική σου τη σφραγίδα.
Το ξέρω μια βροχή, πώς πάντα σε πονάει
μα μάθε όποιος σ' αγαπά, ποτέ δεν προσπερνάει.

[Πίσω στη δισκογραφία](#)